

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Martina Sciotto

Strona pozwana: Fondazione Teatro dell'Opera di Roma

Sentencja

Wykładni klauzuli 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., ujętego w załączniku do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w myśl którego normy prawa powszechnego regulujące stosunki pracy i wprowadzające sankcje za nadużywanie kolejnych umów o pracę na czas określony w postaci automatycznego przekształcenia umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, w przypadku gdy czas trwania stosunku pracy przekracza dokładnie określony limit, nie znajdują zastosowania do sektora działalności fundacji operowo-symfonicznych, jeżeli w krajowym porządku prawnym nie istnieje żaden inny skuteczny środek wprowadzający sankcje za nadużycia stwierdzone w tym sektorze.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowanie wszczęte przez „Roche Lietuva” UAB

(Sprawa C-413/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na dostawy materiałów i sprzętu do diagnostyki medycznej – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 42 – Udzielenie – Zakres uznania instytucji zamawiającej – Szczegółowe sformułowanie specyfikacji technicznych)

(2019/C 4/06)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

„Roche Lietuva” UAB

Przy udziale: Kauno Dainavos poliklinika VšĮ

Sentencja

Artykuły 18 i 42 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie nakładają na instytucję zamawiającą obowiązku nadania co do zasady, przy sporządzaniu specyfikacji technicznych w przetargu na zakup wyrobów medycznych, większej wagi albo poszczególnym właściwościom urządzeń medycznych, albo wynikiem działania tych urządzeń, lecz wymagają, by specyfikacje techniczne jako całość były zgodne z zasadami równego traktowania i proporcjonalności. Do sądu odsyłającego należy ocena, czy w zawiśłym przed nim sporze dane specyfikacje techniczne spełniają te wymogi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017.